

Mīlestība

Es negribēju tevi vārdā saukt.
Es gribēju no tevis aiziet projām,
Ar visām saknēm izraut tavu koku,
Kas gadiem ilgi plaukst un mani moka,
Jo tam ir jāzaro, tam vajag
plesties, augt,
Kaut manā sirdī pārāk maz ir vietas.
(Tā pārāk ievainota, tāpēc pārāk šaura.)
Bet nespēju es liksmi maršēt cauri
Tai pasaulei, kas smagu soli ieta.
Tā atkārtosies, atkārtosies,
atkārtosies,
Un atkal vajadzēs to vārdā saukt!
Es mīlēšu līdz pašai nebūtībai,
Es mīlēšu, kaut mani simtkārt nemīl.
Ko gribu, mīlēšu, un neizmācīs mani
Ne padoms labs, ne apvainojums skarbs,
Ne zobgalīgo mēļu skaņie zvani,
Ne arī ilgs un tīši meklēts darbs...
Vien noraidījums krūtīs pušu plēsīs
Un noraidījums ceļā mietus dzīs,
Bet noraidījums ilgas neizdzēsīs.
Ir ilgām dzelžains, ļoti lepns spīts.

Rīta agrumā atveru logu,
Bezmiega nakts pasmago slogu
Dzestrumam liekot pie kājām.
Skatos uz mājām.
Kāpēc dažkārt mums grūti?

Būt laimīgam

Būt vienu dienu laimīgam, vai zini,
Pusgadam tas ir priecīgs
sanējums.
Tu, saulē sēdēdams, tad mīklas mini.
Būt vienu dienu laimīgam, vai zini,
Ir — starā pārvērsties un skūpstīt cini,
Jo mīlas dāsnums patīk visiem mums.
Būt vienu dienu laimīgam, vai zini,
Pusgadam tas ir priecīgs
sanējums.

Manas paaudzes sirds,
Vai tu neesi kā granīts un puķe?
Granīts — noteikts un ciets,
puķe — dzīva un maiga...
Manas paaudzes sirds,
Es jau zinu — tev neatliek laika
Sevī lūkoties ilgi, un nevajag arī,
Ja tu esi kā granīts un puķe.